

Νεκρολογία

BIRGINIA ZANNA

Στις 18 Δεκεμβρίου 1980 μᾶς ἄφησε γιὰ πάντα ἡ Βιργινία Ζάννα, σὲ ἡλικία 83 ἐτῶν. Ἦταν κόρη τοῦ Στέφανου καὶ τῆς Πηνελόπης Δέλτα καὶ σύζυγος τοῦ Ἀλέξανδρου Ζάννα. Ἀναθρεμμένη μαζί με τίς ἄλλες δύο ἀδελφές της, τὴν Ἀλεξάνδρα σύζυγο τοῦ Ἀντώνη Παπαδόπουλου καὶ τὴ Σοφία σύζυγο τοῦ Μιχ. Μαυρογορδάτου, πῆρε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ὅλο ἐκεῖνο τὸν πλοῦτο τῆς φυσικῆς καὶ ψυχικῆς ἀρχοντιᾶς, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα, τὴ Δημοκρατία, τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ Βιργινία Ζάννα, μιὰ μορφή με ἔντονη προσωπικότητα, εἶχε μιὰ πλούσια δράση σὲ προσφορά πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἀπὸ τὸ 1921 ἕως τὸ 1935 ἦταν Πρόεδρος τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Περιθάλασσης Προσφύγων Θεσσαλονίκης. Στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ ὑπηρετήσε ἀπὸ τὸ 1918 σὰν ἐθελόντρια καὶ κατὰ τὸν Πόλεμο τοῦ 1940 ὡς Προϊσταμένη Ἀδελφῆ Μακεδονίας καὶ Θράκης. Τιμήθηκε γι' αὐτὴ τῆς τῆ δράση με πολλές διακρίσεις καὶ μετάλλια (Χρυσὴ Δάφνη τοῦ Ε.Ε.Σ., Μετάλλιο Φλώρας Νάιτινγκέηλ τοῦ Δ.Ε.Σ., Μετάλλιο τῆς Μεγ. Βρετανίας κλπ.). Τίς ἀναμνήσεις της ἀπὸ τὸν Πόλεμο ἔγραψε στὸ «Ἡμερολόγια Πολέμου 1940 - 1941».

Ἰδρύτρια τοῦ Ὀδηγισμοῦ στὴ Θεσσαλονίκη, πρώτη Ἐφορος Θεσσαλονίκης καὶ μετὰ Ἀθηνῶν, με σπάνιες ὀργανωτικὲς καὶ διοικητικὲς ικανότητες, ἐμψύχωνε Στελέχη καὶ Ὀδηγούς με τὴν πίστη της σὲ ἰδανικά. Με τὸ κλασσικὸ βιβλίο της γιὰ Ἀρχηγούς καὶ Στελέχη «Ἡ ψυχὴ τῆς Ὁμάδας εἶσαι σύ» ἔδωσε ἐμπνευση καὶ ἐνθουσιασμό σὲ ὅσα Στελέχη πέρασαν ἀπὸ τὸν Ὀδηγισμό.

Με τὴν ἴδια πίστη πρόσφερε ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες στὸ Σύνδεσμο γιὰ τὰ Δικαιώματα τῆς Γυναίκας, ἀπὸ τὸ 1945 ἕως τὸ 1957, ὡς Γενικὴ Γραμματέας καὶ Ἀντιπρόεδρος, σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀνασυγκρότησης τοῦ Συνδέσμου μετὰ τὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ συνέχισης τῆς ἀγωνιστικῆς πολιτικῆς του γιὰ τὴ διεκδίκηση ἴσων δικαιωμάτων με τοὺς ἄνδρες. Πολύτιμη συνεργάτιδα τῆς Αὔρας Θεοδοροπούλου στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ψήφο τῶν Ἑλληνίδων, ἦταν ἡ ἴδια ὑποψήφια βουλευτῆς Θεσσαλονίκης στίς ἀναπληρωματικὲς βουλευτικὲς ἐκλογές τοῦ 1953, πού ψήφισαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Ἑλληνίδες.

Πρωτοστάτησε στὴν ἴδρυση ἀπὸ τὸ Σύνδεσμό μας Κέντρων Ἀναλφαβήτων καὶ Ἐπιμορφώσεως Ἐνηλίκων (γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν). Τὰ κέντρα αὐτὰ χρησίμευσαν ὡς πειραματικὰ στὸν τότε δάσκαλο κ. Θεοδοσόπουλο γιὰ τὴ συγγραφή καὶ ἔκδοση ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας εἰδικοῦ ἀλφαβηταρίου γιὰ ἐνήλικες σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ μεθόδων κατάλληλων γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση ἐνηλίκων, πού μελέτησε εἰδικὸς ἐμπειρογνώμονας τῆς ΟΥΝΕΣΚΟ.

Βοήθησε ἐπίσης στὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Λαζαρίδη «Πῶς νὰ μάθουμε γράμματα σ' ὅσους δὲν ξέρουν».

Τὸ τελευταῖο γράμμα της, δύο μέρες πρὶν πεθάνει, ἦταν πρὸς τὸ Σύνδεσμό μας, γιὰ νὰ μᾶς συγχαρεῖ γιὰ τὸν ἑορτασμό τῶν 60 χρόνων ἀπὸ τὴν ἴδρυσή του καὶ νὰ ἐκφράσει τὴ λύπη της πού δὲν μποροῦσε νὰ παρευρεθεῖ καὶ νὰ κάμει χαιρετισμό, ὅπως τὴν εἶχαμε παρακαλέσει.

Ἡ εὐγενικὴ μορφή της θὰ μείνει γιὰ πάντα χαραγμένη στὴ μνήμη μας.